

Виктория.

Мене ме е страхъ да земж такъвъ голѣмецъ.

Михалаки.

Страхъ те е, а? Страхъ те е а? Че да не си просяшка дъщеря, да се свивашъ прѣдъ голѣми тѣ хора? Ти знаешъ ли кой е баща ти? Кого викатъ Михалаки чорбаджи? Ти знаешъ ли колко пѣти сжмъ излизалъ прѣдъ паши и прѣдъ валий; че два пѣти сжмъ цалувалъ полата на визиря, и че веднжжъ е споменалъ султанъ тѣ моето име? Но тебе те гони сѣ простотията, майчина та ти простотия, такъвъ ти е коренъ тѣ. .

*така се е и че
показъ*

Сийка

Пакъ ти какъвъ си цапнатъ въ устата!
Тебе ти е душа и свѣтъ да правишъ хората прости.
Чункимъ и ти си много уменъ, макаръ че си цалувалъ driпѣтъ на патрици и везири.

Михалаки

Отъ простъ човѣкъ проста дума излиза.

Сийка

Па тжй хорутува ли се на мимиче: искашъ ли да земешъ тогова и оногова? Ти си като дѣте!

Михалаки.

Ти имашъ право, защото азъ не трѣбваше да питамъ нито тебе, една проста жена, нито едно глупаво момиче. Азъ когато искамъ да ѣ дамъ нѣкого за мжжъ, билъ той синъ царски или говедарски, то се не пита отъ никого вече. Майка ми и баща ми ме сгодихъ едно време за тебе, когато азъ бѣхъ въ Анадолъ и нито името ти знаяхъ биле, а когато додохъ у дома, още небѣхъ видѣлъ на кѣдѣ сжмъ, хопъ вѣнчахъ ме и свършено . . . Азъ не искамъ ние да бждемъ по-умни отъ бащи тѣ си!

*Виктория на бащата
се не вѣнча*